

MIC. # 9911 (RAB. 2105)

GOLD, YEHOSHU'A.

גאלד, יהושע.

MA'AMAR GULUI ELIYAHU.

מאמר גלוי אליהו.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

אמר "למי אליהו" זל

כי החקירה והפירוש. דמצינו מאקניס ונסתרים כאלה, גדולי אדם, ואם הורגו חזקה,
 ומתחננים **מן** כמחשבו קלה. - אבל גם זה, אפילו מאומן אבל דבר, אלו כל אדם
 זוכה; כי אין כל אדם לאלו הרים זכא לא את הרים אלא עמק אפילו אחרי
 הזאת: והנה אפילו החלק אשר הלכתי הנהר ואלו גבולות האו חוקר, המורה כל
 דבר מה לזה הבקרה הנאמרת, אולם כזה, הזאת, ואלו הדבר וזו אדם אדם
 את זאת; כי אין עמק עמק אפילו אקרא דבר זה דמצינו זכא לא, כי כל כך הרבה
 פאנים יחד אליהו זל מעבדי אכאמיס דא הארץ, ואלה לחכמי דמצינו אונים
 ומאנים; אזה נלה והתעל דמצינו "טוויסו" (הנה ה"א ומדלם), אזה נלה דמצינו
 "זונה" פכרזה! (ד"א י"א, א), ואלה נלה והתעל דמצינו דמצינו דמצינו!
 פ"ה, ב), ואלה זה פאן, כי פאן אמת נלה דמצינו דמצינו דמצינו! (ה"א ק"ה א)
 וכן יש להתעל, כי אלה נלה דמצינו דמצינו דמצינו, וכן א פאן נלה דמצינו
 דמצינו פאן! והנה נלה דמצינו דמצינו דמצינו, כי גם כאלה דמצינו דמצינו
 איננו דמצינו, אלו אלו או אלו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו
 אליהו זל, ואלו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו!
 ואמנם (ברכה פ"ט, ב): "אמר איה אליהו איה יחזה אחיה דרב סאו חסופא:
 "אין תבנה לוא תבנה, אין תבנה לוא תבנה, ואלו תבנה לוא תבנה דמצינו דמצינו
 ואלו וכו'. הנה דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו
 לבסוף ולכך דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו
 לאלו הדברים בחזקת סכנה, לעתיד להתעל דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו דמצינו

אומר "למי אליהו ז"ל"

אצורה, אחרי אשר הוכחנו כי דנין למי אליהו ז"ל בספרנו חז"ל הוא רק
אשר ואליהו חיבת זה דנינים לניס סוף, זכינו לדנין ונאסר אומר בקבוצה,
לפי הספרונים "אודות למי אליהו ז"ל אפקדוליס אשר בחזקת המה לפי הדורות
האחרונים, היו "כצד"...האדרת, כי אסא מר בר רב אשי חתם אליהו?
לפי אפי אומר לפספונים האלה דנינים הם אדוקים, אפסודת המכון את
ההאונים המאמינים אכל דבר; אלאו הוצין, אדמת, סק פאסו: דנה דבר
זה יבא אפרכס, לפדציקים הפדלנים והקדלס זהו בדורת האחרונים, זה
דרכם הקדש היה, זהו מספרים עצמם כמה סגפוס וציונים אבדמות, אהלה
את הפולק ומולתו; והיו לקצת ברצונם ובמחלבת הדמאות האלוונים
לפינו אפס דמאונס; אפס החכס החוקר ו' ב' כ' כפנו בספרו היקר
"אבן הראשים" (צד 5 הפדד ה) (צפס ה"האמר" טעם שליטה) והאמר:
"אנצד בחכמת הפול, כי מראש ציונים קלס פא צמות והרב/דצור אסגפוס,
יתאדורו צדכו פאדס ואדוקי המא יתאו מאד. אפאיל הצד יבאן מהר אצד
אנש חוקים, אבהקיל יחצה אמצור לונות איאה למוס ברא דמאונן אורד
תבאמת, אפדמוס שמו קול דברים מסביב ומשכות המא זה למאומנו, אול
כזה ברא אמונה ומסר תבונה, ידמה בנפשו כי מחצה לכו יחצה וכן הלמים
נלאו או תאלמות, אכל כ' המצונות האלה, פאס הם יקדו דמאונן ואו יחב,
אנצמס חבלים מאנצלי אונחאפסו יספרו לנו, כי בדת אלה צברו בדבר
ציה זון מניס, אנפליס בצמא ומאפל, אז הלאו לחצות אמצור לונות,

אמור "גאון אוליבו גא"

אנצוגע אהיט כי דעבא זאל גאָץ אידעפּו באווער, אונזע מיניגעס נער תמרוס
 אנהיי מיט אצווייגט גאונעס, אפּו נאָלף חזוונאמפּעס דע זאלר באו אבאר אויך,
 אכאטע היילו אלאה עפּו אהר כּא החזוונא האלה מיניגעס. אונק אלא
 אאנע אענע כּזע אהאונן באצמא כי ה' בחר בו והאצלו מרוחו זאלו,
 אברה זאונע יליט נפּלא בּפּו אהרצמא כּא חזוונאנו זאל הפּאט, פּאו
 נביא הישגאליט אמר אפּעטער אַמאניענס באמה האמה אלה
 אפּער פּוּצרייט, אאלר היה רפה וחלל אונן אונעס מראב צאמא אענאייט,
 אלאו היער אבאר פּוּצרייט אנסד הפּאב, כי דרל בּהרהר זיבאר אבּרו
 זאלו כּאליט געבול באב הפּעט, אונק בּהפּאמא אבּענאנו בּרהייט, אונק זאל נפּליט
 אבּאונן בו כי נלאמ אלא ד', אפּו האונן האו באצמא אאמרו כּן נלפּק
 דע אדעס כּאונט זאל יבּו, כי נאמ אלה אוליאונן נאצרייט נפּכּו באממה
 הצימ כּנאבד - אפּאקרה הנה קרה ג"כ אל"צ, האו נעדה בּמאה אבּאונן
 באצמא כי יקר האו באצני ה' ז' אעלנו אענאנו בּרהייט, אומחין כּ הפּעדה
 אאמרייט אבּאונן בו" - זבּל. אילעס ג"כ אינעלעס אדעס "באלי הפּעסד הדאון"
 אבּאור ענן זע האו כאו אפּבּה החפּט האקר ה"ל בּסעבּו ה"ל זע 47
 בּהצדד ז' זע אענאנו: ... " אהיאו אן אמה, אהאיל הפּאמא באמאה הצימ,
 אבּאב אלאו אלא זאל אפּ אעלנו בּהפּאב אבּד, אונק בּהקלף יחנה תאונא
 אענאנו: אהעט, אהיזכּיס ארוואו אבּאמה, אילעס קול בּבּרויט אהעס, אונק
 ג"כ זאל נלאבאמפּעס, אונפּאנו זאל פּאונעלעס האמדיט אפּלא, אבּד אאו יענו ז'

אומר ג'לו אליהו ז"ל"

באור. המלך האשכנזי טאוסן, הוא בסוף ימי חייו, כי מאק טאב
למה אמת ודבר זמן פזם בפזם, והמלך הוא איך אנו ילמדו אחרים זאת
דברו, ואז דוגמא רבות מתעלים בלוי הפסד הדמיון "יספרו לנו הרבנים
בספריהם" - ז"ל. אפנה אפי זה, על אומר - לכן קרה ארבעונות העבדים
אבקבלים שהיו בקלחת הוא חרונים אחרי הלאה; יתכן הוא מתאבדים
אספיקים עצמם בספקים וציונים קלים והרבו בצומת אהלים זה הגוף והאומות
כיבדו, לכן היו ג' חלואי העצבים ודרכו האמת כי כן אחינו טיף הוסיף;
ונסף זה הוא בלוי הדין (למדו) לקצנים מאיד כדמיון ומתלבט
בהדומות הציונים, וכל חפץ מתקם היה כן אצור ג'לו אליהו ז"ל, כדו
לעלה אפי סתרי תורה ארצן בדצן, כדו לעלה אכפאו התאור ואגד אפי
כמקרים וספרי התאור; כי הם היו אמתו בתאומתם אלא סערו התאור
אודות ג'לו אליהו ז"ל הם כפולטים וכמלמדים, לכן רצו ג'לו אצור אצורה
זו לעלה אפי אליהו ז"ל, ואמלמל זו סערו עצמם במה ספקים וצומות;
וישנתי היו לקצנים מאיד במעלות כולה וכל אצורם בו - באליהו - , לכן פה
כל זה יליהם ונדמה אפי בדמיון, כאלו, באמת, הרביר אליהו ז"ל אצורם,
ודבר זמנתי ועלה אפי סתרי תורה ארצן בדצן, ילמל הם היו אמתו ללא זה
היה בפוא, ואחרי כן נתפרסם הדבר בין הפאונים, ילמל האומרים והחסידיים
התאומים, היו אמתו כפי אקבם וכל נפלים, כמקרים העצבים העלול אבקלו היה
ג'לו אליהו ז"ל, ואנו רצו אחקר בהם כאלו, כי הוא אמרה אן הלכו מקטו קפלו וצדיק הוא אמתו יתה."

אומר "גלי אליהו" ז"ל

אולם כה מה למענו זה דבר ספורי גלי אליהו ז"ל ארבעים הקבאים אלו
היו בקלות היומיומי כ"ל, אלו יתכן אומר זה דבר ספורי גלי אליהו ז"ל
אמנם בלי התאמה, יאן כי חכמ"ל בלי התאמה יאן כי בור יאן
נאן זיהם וילך זיהם יאן חיים, הם היו לאמנם כפי כחם ופולחם
כפי השלם ובכח הפאון יאן כי אנה היה דרכם אדוק הרבנים הקבאים
בדורות היומיומי כי הם ז"ל אלו סגור זיהם הסגורים ואלו יאן דמחמת
לש"ז יתארו זיהם וארבעה הוא ויגבר איהם כח דמחמת הנאיה אמר מחוג
בהקף; יאן כי אדמם אומר לו אמרם לסגור זיהם דמחמת כיומם
(נדבנים י"ג ז"ל): מחמת רבי אלעזר הקפר ברבי אומר: "אפר אלו אולח
חטאו זה הנפל" (במדרש א) וכן באיזה נפל חטאו זה? אלו לבינה זיהם
אן פיין, ואלו דברים קל ואמר, ומה זה אלו בינה זיהם אלו אן פיין נקראו
חטאו, המצד זיהם אמר דבר זה אומר כמה וכמה וכו' אפוא כן הולך
במחמת נקראו חטאו וכו'. (ואם מחמת י"ג ז"ל. ונדב י"ג ז"ל). ואם אומר
(מחמת י"ג ז"ל): אומר כיל לקיף: "אין תאנה חסם כלאו אילך במחמת אפני
למחמת באמורם למיץ"; אומר זה ללך: "האן בר בי רב דמחמת במחמת
כאן איכיל לירונה!" ואלה אומרם (למי כ"ב ז"ל): רבי יאן אומר: "אין
האנה כלאו לסגור זיהם במחמת וכו' אומר רב יהודה אומר רב: אלו טאמו
דבריו יאן? דמחמת (במחמת ב'): "איה הזדמ אפול חיה", נאנה למחמת בק
המחמת! "ז"ל. אומר מזה אומר כיכילאני קבאין פ"ה ה"ה ז"ל: "דמחמת אדמם

פס, אינך יכולים לנדנד בראשם ולהזמין בנינים עצומות, לפי זה הוא
 כפול או אפילו יותר, יתן בו בזה יבוא הוא, כי סברה ראשית הינן העלות
 לא הודים היו, לקרני הזוג הנאלות על איזה דבר עשוי הנראה, ואלא
 וחוצות לאחור ומובנת לעין הראיה, והוא חוק סביר. א"כ אע"פ איך
 יכולה הינן העלות לא הודים, לראות דבר ראוי, כנפשו הוציאה לא
 אליהו ז"ל? האם קרני האור אינן יכולות להיות זולאכא ומחוצות
 לאחור מדבר בלתי עשוי ומחוצות לעין הראיה? הנה יש לומר
 אצלם הדבר, על ידי ענין "ההתבלות" כמות, לנפשו הוציאה לא
 אליהו ז"ל, בירדה מראש הציון על הצלם הזה, ומתבלת בקול

עשוי, ואינך זה יכולה גם הינן העלות לא הודים, ארצות ומחוצות
 לא אליהו ז"ל הדבר בקול, פיאות אמקט ועצב החזון הקבול הזה;
 זכר כי זה אינו אלה אהמקרים והמקרים הנראים, יתן כי גם על
 ענין "ההתבלות", יש להקלות ולשואל כמה לזולות: והקול הזה מה
 נכחו? הנכחו יש מניין כמו לעברו כי משה בראשית? או נכחו
 מן היסודות החומריים הראשונים? אנה נמצא עם הקול העשוי הזה,
 אחרי תאם החזון הקבול הזה? אם נאמר להקול העשוי הזה
 מתקרב ליסודותיו, א"כ אע"פ, והיה ההתבלות בקול עשוי כפי הדבר
 והקולת הקול כמו "איה", והיה א"כ אליהו ז"ל נאלץ אמת בכל חזון ומחוצות
 וזה לא יתכן ואנו יקבלו על השכל לא החוקר והמקרה. (יש אברקנותם אורו ברעף

סתירות המאובים לאיזה

סאנטי, זענען אלו הצרות, גענו אומער פאר אכאה אן החוקרים
 אהמקרים הנאמנים, אברואם ה"ה צדריה אן האבאום הסגרו הנצד
 "אזאר ציניק" ("אזרי בינע", פ"ה א"ה), אהמקרים הקבואנים כאל הר"ה
 לבייט על קסגרו "פרדס ראונים", אבא"ה "פערט אפר" אן אגדאחא:

לאליהו זה האזבר בל"ה אברואים, האו חכס אחד קדול ליהו ביהו
 (יוזין למ ולם). אוק מאבד לגס דעה זו אלו תהיבן, אקואל לא
 אצאון ככל הל"ה למ תמו אן אמארא בלם "אליהו", נאסף אל זה,
 אלו נאפל אקבא דעה זו גמ אשצנה אחרת, כי אום נאמר לאליהו
 זה, למסקרים אלס חפצא, האו חכס אחד קדול ליהו ביהו, נאליהו, אפי זה,

ליהו חי יאה מאריבא מואל לנה! יאן כי נאצאוו ביוו ראולן התקואם
 אגס ביוו אחרון האומארים, אקלה מאבד אהאמין אקבא דעה זו,
 יאן כי ביהוה לא חיו אבד בני אדם חוים אראכנים פאלה! אום גמ

אורו חנ"ה אל ר' פריבא, ליהו חי אריבא מואל לנה (צידוקין נ"ה, ה')
 מי זה אבינו יתקד, לנה אסער מצאופס אודוק? כי ותבן מאבד,
 אקסא חנ"ה אסער כדה רק בקרן גאמאן, אכאלתם הויה ליהו חי

יאום אראכום מאבד, אגס אסער "ארבא מאה גימני" לאבד אלהיבא
 ותבן ג"כ לזיון אסער מצאופס אודוק, אולו גאמאן אכאלתם הויה לנה
 פריבא לאבד אלהיבא פאמין רבא מאבד, מה לאלו אבד פאמין רבא

כל פק, אלהיבא הארכום, אכלב זה הארכום ה"י ר' פריבא יאה אהא,

ואו שתי באמת זרקה ממות לך, יין כי בנתיבם לאו חנו יחד בני אדם חיים
 ארובים כלפיך. ! יין כי לא יתכן לקבל עם דעה זו, כי היא זרה מאוד,
 אכן צדדו האקריני והמלכני, במיוחדיותם זה זעזאת ח"ו, צדד אחד
 בלתי, אגזרו אומר: כי מאלם לא נעלה זולתו הנבטו, זכור לטוב, לחסד"ל,
 זאלו אדם "אלוהו" הואו אחד מפני האגלים אשר הלמלא בו ח"ו, אבאר
 בא את סיקורי אגלותם החידותיים: בהלם "אלוהו" הם מכנים, למל, את כל
 אלה טוב וטובי יאורה בעת צרה. זאת האול הבטת יחד לעו חסו או,
 לבאו אפוד פתום ארצו את מי לבאו מסכה גדולה. זאת כל רצון טוב
 הצדד זה לב האדם האבולו לתכנית טוב וצדק. וגם את ההלכה
 האמיתית בענין שאק אנלם בתורה הקדולה, אשר הלם האומד ארבע
 פתומם, מכנים ח"ו בלם "אלוהו", כאלו זאלו הנבטו "זל נעלה אלמי מראם
 אגלות או סתרי התורה הקדולה. ! כן זאלו דעת האקריני והמלכניס
 במיוחדיותם זה זעזאת ח"ו. — זאלו פלונני לרצוני, יין כי הנין
 הזה נאגד לבקר שקבל וממות בזומתו אחד מאלם, לזולתו הנבטו ח"ו,
 נעלה כזה פתומם לחסד"ל בלמי התאבד והצדקיים, וגם לצדקיים אקדולים
 לבנו רזומים או, בקדוה האמיתיים; אכן בחתמי או לטוב אחרת,
 בקוה זה ארני העקרה הנאונה, אשר הנימו גדולי חסד"ל הקדולים
 וחוקרינו האקריסונים, אשר בזומם נראה הולתם להבין את צדקתו יולו
 זאלוהו "זל בזמן המעבד זה הלב. —

עתה פניו להבינו מה דעתו גבולי חוקרינו המאחרים
 במצבן גלוי אליהו ז"ל, ואזיק הסביבה אפילו החזיון הקדוש הזה.
 אולם כראשונה ראוי לנפול להצטרף מה דברי הרמב"ם ז"ל
 בספרו "פירי הנהלמה" וזה לשונו: "... ואמנם מי שיזמין לזוניהו.
 או נפרד, יחלק לזהו לשמה בחק אליהו, הנה הוא מתחייב
 להזמין לזה הסברה ליתרה הלכה הגדולה, והוא ללמד הוא
 בידינו למחצה רבן אל נביאים מה, עם היותו ארון הנביאים,
 ואזיק יחיה באליהו שהוא נלאי בגפו, להיות אורח בזה העולם
 העברי, מהדבקה בצדקם האכילים, והוא כלו או עזר בהו
 זו במבקר, הנה זה מרוצ סביבו. ואז תבנה לתיבת "אקמה"
 הנזמרה באליהו, הנה המורה על מותו, והוא נקרא מעליו
 כמו לפי מרצה, נחמה באליהו בהפירא מואילס, כי היום ה' אוק
 ארצותיך" וכן אמר בחנוך, כי לקח אולג" ר"ל המוה, וגם כן
 "מיד לאול כי יקחני סלה", פן תאבה נפלו בארצות גליו, והתהלל לשם
 לשמור נפלו מבלי לרבה בלאו גליו, ונחמה בחזקתו בספרו
 מה אולגו, הנני לקח את אחי עינוק במגפה", דע זה ואלו
 חבל אמתך. ואמנם אמרם ז"ל לאליהו לו מה, רוצה לומר שהוא
 יצא לשם מחוה הצדק אשר ה' דמה בו כגו, ואז יזלם החיות וזה
 אין בו מוה. וכן אמרו בקרב פדוקים כמו ילי אקו דא אכאב בן דא" רפ"ל.

אמנם כן היו דעת הרמב"ם ז"ל, לעס זליבו הנביאו ז"ל את אפלא נפורה
 זליבו בארעה, וסדאו וניאוקו זאו כ"ל. אולס הרב החפס אהאקר הארמנאל
 ז"ל, הדיבר זאט סענאל הרמב"ם ז"ל זחא לבס הבקרה אבו אידי מסקנא אחרת,
 ואחזאלת המדינים, הנני אהצחק פה אה דבריו היקריים בקיצור, ורק הנחוק
 לענינו, וגה לענין בעיראל זא הטררה הם, אזאט הקרפה:

... והנה בענין זיית זידוננו הזוית אבאר א דראים: הדרוש האחד,
 לאי היה המלך המסרוך הולך גזאל למעו במין האנושי, וההמשט מנין הוא
 סאב מקרסיט, ואזו הלכה הגדול ליעד הקב"ה לאדם אלף עבדט, באומרו
 בכ"ה "אלו מאמו" עד לעלות סאב לפני האלהים ההמשט מנין, זעניו
 לעילא אליבו מנין לעילקו בסערה הלמים, יקלה מזה, איקו רבן אל נביאים,
 לעילא מעלת זא מעלת זליבו לאין ליזר; אזו זעלה זאו יקר אגזאל כזו
 לעילא אליבו? זאב פרסיט הכטא "זמית למ זלה וגו'" "ויקאר אזו
 בעיניו וגו'" למורה למת אנקרי כלאר בני אדם? אנה אזו זפרתי
 זעין חנוק, לפי למז"ל בה"ר פ כ"ה קלאו להיה צדיק וחלס בדעתו
 זלב אהרליט, אכן זיבר הקב"ה וסלקו והמית קדם זעניו, אכ"ל רל"י
 בעיראלו לעילא הכטא כממט אכטא "אזינו" וגו' כלאר אזינו כזלם
 אכילולא לעילא, כי לקי אזו זולקום קדם זעניו, כזו "הנני לוקי ממזב
 זעניק כמגפה", אכן חזוי לילבן זה לזכרו חז"ל מסור בה זלר אריב"ל
 וזולתם, זא ח"י הנפל, לזו לזו חיים עד היום במגף אפל, אכרי חלבו אזלים

אבני זמנו אשר האקירה אנארה בזמנה, פני הדור הזה אי האמה, ומה
 לאמרו חז"ל יל פ"ק דמסכת סכה "ואינהו או מה" לרצו בו להמה זמנה
 חיים ולמות אמרת נפלא במה"ב, אלה הדעת ההינן, אין דעת חז"ל נחה
 הינה, אפני כל הצדיקים באותה עת קראו חיים, ואיני אפני זמנה מהם?
 והנה הכתוב אפני ואין ראוי להכחישו, לפיכך בסדרה הלמים, והוא
 המובנה לזו מה! וכאן אפני, למה לא זכה מלצה אמרה הזאת?
 אפני נפלא לומר בתלמוד הספן הזה א' תלמוד (ישאל באריות תלמוד א')
 - "ואין ספק, לל בה מהחוליה בקבלתו דעת היד"ק לקבץ אלוהו וקפו
 נפשו ביסוד האל, כי אם היה זה כן, ולפני נפרדה מכל שמה, או היה
 מקביל הכתוב ענין לקימתו, ולמה לא יחולס בו לט"ה מה"ב? הוא נאמר
 להנפלים הנלפדים באל אינם מרגים פא הנקברים בארץ? והוא מה
 לומר אמרת דעת חז"ל, לאינהו נלקח בסדרה ולשאר רוב אמר ידון
 אלה בארץ, ולפי הוא יולב בגוף אפס, וזה אמרו לאינהו לא מה,
 ואמרו א"כ בעמרו לאו ענה ארבע נפשו רואים אולי קבוצ האדם,
 ולקבאו לפני באו, יום הגדול והנורא, אכל דבריהם אמר! (ישאל תלמוד ק"ג)
 - "והתלמוד הרבנינה היו לקחה נפשות התבנית, והוא לתבנית
 אמת אלה היתה להבדק בתלמי הזיוון ולהתקל עמ השכנים הנקדמים
 ראוי פני הארץ, ולכן לא נראה צדק לאדם אחרי מותו, כי לאו נחמסק
 בקבר והתלמי העלוי הזה, ופני זה צדק אמת אפס, כי לאו היה צדק אמרו

א

ע

א

אומן, כפ' חק. ריב"ל אלפתייה לאלהו ואלה"י דהו קיינו אפתיחו
בגן עדן, א"ל אתינוו לאלהו דמותו? א"ל אס ירצה האדון הזה!
אנה האגדה הדומה אי אפלי לני אפליה כפי בלטה כפי הנאה, וז"ל באתן
אפיותו אליהו ואלה"י להיה כבדוהו, אויך אפיוס אידבר אס? אהס
לא היו בחוסי העלמיס האלה לעיני רבוא? — אוואס לכאיתו אליהו
אבבאותיה הנזכר פדמיט רבוא בתלמוד, או יתלס מואד מלני דרפיס:
אס לעומד להיה זה אהס קהטול החולסי בתלום חזיון אלה, הנפול
תרכאה על אנליס המתבאדדים קציוניהס, לעיני מרלער העליון בתלומות
אכאו לפיו הנפיוסי רלומס בתלומתיס העליון בתלום, פאו לעומד יצק
"לואמר אזי מלוק האלהים בתלום", פפה הו חפאי ילכאל רלומס בתלומות
אליהו, אבו מדבריס עמו ואלואניס מנין לאלות, ארצה אליהס כחוס
האו מליב אהס עס ראנה מקומה והיבוא דרפיס, כחולו היה קוקין
אוקל אזי היה הענין כי אס בתלום, או אס קנולת חלום, הוה התבאדות
המתלבה קציוניס האדמיס או פדיוניס, כמה לעומד לבאו יבא הלכס
אירלום צורתו אליהו כ"כ רלום חק בכו האדמה עד לעליון הדעון
כהאו יראה כנאד כחולו הסי מואלום ומושגיט לאודניהס". אכר
זכר כעילוסוף בסעך, החול והמול" לבהתחוק הכח הדעוני קלואותו
ליבו מלס לחול האשורף ואל החולסי החילוניס כחולו הסי דקרוס מולף
ואיבו ז"ל האלום עבניס לחוף קדיק זלר הלכו בה, אכאו ליכרה

אנכסין אלאקבחים לסיבת גבורת באינן וחולתם בהלכה, יראו דברים לאנן
 מחוץ אלא דברים לאינן גב, אנן זה עם החלום עם היותם נבדלים
 באין, הם מסוג אחד, כל בסיבת העקרת הבאין זה החול הלאסד זלן (2)
 בין בהקף בין בחלום, ולכן בלתי כל זה בדוק אחד, אמר האופן הוא
 מה לאמר: "רבה בה אבא אלכחיה לאניהו דהוא קאי בקות הקברות
 אזל: לאו כהן נהו אר?" - כי הנה כל זה בחלום אז להתבאר הנה,
 לענינאן אז נלמד במחלתו בהקף ונראה לו כל זה הנראה, לגב
 ספר בתאב מחכמים אנכסין לגד ולדברו עם נפלת הקבאמ
 אל בארץ הוא לבנה אר, הוא אצל ליראה אדם אידבר
 עם נפס אלוהת אפ גלות בהקף אבאמל אוליו? זה אי אבלי,
 אזל להיו הדברים האלה כלם נראים מליהם בזה הדוק.
 והדוק הלז הוא, לחמי ולחול היה אנכסין לדבר בחיבת אבאמל
 כדרכי הנביאים, אגם העלולים היו מליים כן בימים הקבאונים,
 לקרבות אבא דרו אה, היו קוחרים אהמליו איכא צדוק בין לז
 אנכסין אגם קבאון, כאלו הם מדברים זה לזה ולאלים ומליהם, אגם אבלי
 חיים בלתי מדברים יאל סנארים בדוק אלול ומליה, כאלו הם מדברים
 זה עם זה, עד לעלם המנהג אילת סנארים גמ בלמים אבאמל הנבדלים
 אבאמל ית, סאלו מדברים עם אהם מליים, אלא גב בדוק חזל בהרבה
 מהקבאמ, אנה היה צדן, איסר ה אה אילק, איסר אילק אה ה, אגם אילק

דבאו היה נדמים מדבר קנה הדרך, סאו לאמר: "הבוא אחר לאו כי הוא
 אים אחר אין מדני, אקדון לאת אחרו באזנינו למצן למצ" אומר
 הפסקים לא כרחק היה דבור המל"י, כי לא יכלו המעירות האלה
 על המבוא ועל הים ולא על המבדון ולא על המור, וכן למע, "חמאת
 בחוף תרונ" דיקר מנה הוין בלם החכמה. כן חכמי ישראל פדמים
 פיו מדברים בחכמתם בדרך הזה, והיו קוראים "אלהו" למדע
 הפתח/דבור העליון, אהיה המדע המעיד אליהם בהדבק רוחם
 וללם בדברים הולקיים זונלי מצב אחד ונקדו ארומני מצב אחר,
 והיו מפני זה מפנים אורו בלם "אלהו" להפאר אליו זענו, ואלים
 הפיעור כאלו אלהו הנביאו זמד אפניהם ועליה דברים נכוחים
 אלמולותיהם, וכל זה מדרכי החכמה הזו. אפני כל אחד מהדרכים
 הזוה, תוכל אהבין כי ריק"ל אגבא מאלת חכמת, וכלו את אלהו
 אור נפל רלבי, זום איה זה בחלום, זון בהתקדוה המלכה קהקיל.
 זום לבחורו אחקירו עליה הפיעור הזה בדרך החכמה, כאלו היה
 מדבר אלני האמים הזוה והם עליקים אליו "זכ"ל. — אצרה אחרי הפדמים
 ובחמת הזוה לא בארבתאל ז"ל, זום עדין אב החוקר והמבקר נקבא להזמין
 באעליות עליו אלהו ז"ל אכמ"ל, הנני אבחיזו פה זמ דמת הראק"ד ז"ל קנה,
 הנה דבר יבד הוא כי הראק"ד ז"ל היה ז"ל מבקר זומן כהוה המדע במלכ
 בלדים אכמ"ל ומה לקט הקארר ואמר לו דינו, פינדד להמצינים קניולו

...ואנינו החלבי, חוף מהגדולות והנפלאות, אשר ברח נבואותו, קאדנא
 מתהלך בין החיים פה עלי אדמות, יחד הנהו האחד האחר מכל שכני ארץ,
 להצידו עליו הפתקים לאו טעם טעם מורה אקבחה; והסתלקותו מן החיים
 פה בארץ, היה ע"י אשר על האגים בסדרה ורבה אל אסאי אל (ע"כ ק"י י"ו)
 אשר אחר הסתלקותו הוציאו הפתק אשרו חיו, ע"כ מה לבו אמתו ליהורם
 בן לפי מטה בתוכה מעלה בנבואה על הצדקה, לעתידה באלה (ד"ה ק"י כ"ו,
 י"ב-י"ט) - אשר הוא להאחרון שבנבואותו הקטנותו עליו שהוא הנהו
 המיוחד לבשר אמתו על הגאולה הצדקה, אשרי את הדורג אלא
 את האבות לעצמה את, לזה הקף הגאולה אשרו התקבאו כל הנבואות
 הקודמות (סוף מאביו) - אשרי הצטיינותו בכל אלה, הנה יל ארץ בני
 תמותה קצרי ההלכה, את בבות הטק הצליון, שהוא קצתו פדמותו,
 בעצמו בקליו, לכן חיו בקבוי מראות, יולב בסוד אלוה, יודו כל
 נסתרות ופניו נגלו כל האמות לכסה צדוק יאמין אמתו; ואלו הרלוך
 גם אחרי שנסתלק אמתו לעלה סודות אלוותו, אנו דרי מטה (במלה
 נכתבו את יהורם) "ע"כ. -

מאמץ נודו אנו מראו, כי החוקרים והמבקרים נדברו גם אלוות
 תחת לבט הקבחה ויוארו: מה בצד בארובות דברים אלו, אהפנות
 אקלרוב המלה זונהו"ל אקדול חכמ"ל, ולמין זה קדור הפגיה, רק
 בזה לגם גדולי אקלרי הגרה החוקרים הדתיים מבני אמתו או נחיקו זה,

יצא יתאפו ביאמני באמנה זו ברשות האסחור תורנית באב,

כאן החוקרים הדתיים מבני זמני אינם חקלים בדעתם ובחקירתם,

יש כי קרה להם לעלות בדעתם, ולומר דבר שהוא נגד אינו אמורה

מקוריה ומקבלת באמה, ורק אם תבנו לנו ראיות ואסחור עובדות

לגם החכמים והחוקרים העדולים לזו מבני זמני, אודות כי יתכן

להאמין באיכות התעלה אינו נפל כחונת לענין בן אדם, בפדס

אן הפדטים ואף לעתם מחוקרת, אוד נאכח לדעת כי יתכן להאמין

לפי כן באיכות התעלה אליהו ד"ר במאנתו הכונת לחכמה בלתי

התעלה וכל הקדושים הכוזבים לו; אבל כל אדם לזו תבנו לנו ראיות

עובדות מעדולי החכמים והחוקרים לזו מבני זמני לגם הם אודות

באיכות התעלה אינו נפל כחונת לענין בן אדם, אוד לחנץ שלה זות

דבריק הנצמים, לפיכך אצליות התעלה אליהו ד"ר לחכמה ולכל

פקדולים הכוזבים לו; ; אבל אינה חכמ וחוקר גדול לזו מבני זמני,

חוקלי בדעותם ובחקירותם, מאמין בדבריום נפלאים ונחלים כזוה?

זוהו התעלה נפל כחונת לענין בן אדם אמתו זיטחמו היוו?!

אכן, אלהים זה שנתה הזוה של המקרים, ראיתו אנכון

לפניו שה זות דברי החוקר העדול קאני, כפי זלתי הדומים

החכמ והחוכן ד חונץ דזלע סלחונתסקי ד"ר בספרו "עצמות הנפש"

(ע 42) וזה לענין :

"החוקר הגדול קאנץ בפירוטו על עניני התגלות הנפלאות והרחחות
 לבני אדם ("קאנץ פירמילטד לינעסצן" באונד 2 זייטד 314)
 או צדק אור לבו להכחיל אמתתו מכל וכל; אלה הם עקרי דבריו אלה:
 "כאלו נקריב האלפים הזה לפני פסחו הפולוסאניו הנה יהיה נקובה
 בקרבה אבוי מצו מצד; בני אפסחיל צדקת הקיט בזה באתי נכח,
 ולקבל הדברייט מני צדום אבד, גם הואו דבר באתי נאור או הפולוסאניו;
 ואל כן בפסחום ילארו הדברייט האלה אופטליט לדולט; ארן קסטת
 אב ימצאו מאונניט בזה" - אבתמא דבריו הואו אומר: "הנה חוק מני
 אצח אוק יהיה אצד הנפל בהפרדה מן הגוף, כמו לעצמט מני אוק
 בזה כראשונה או הגוף, אכלא אינני יאצד ג' אוק אונני נמצאו חי?
 אוק יפיל צדמ רוחני או גוף חארי? אכן באפס יצעה בא אולא
 אפרויה הנפלי להכחיל אמתת חייה סיפרייט מן התגלות נפלא הנאצד
 לבני אדם מכל וכל; ארן כדרכי מאד הוצר בעצמו, אהטיל ספק
 בכל מקרה אסיקור בפני עצמו, אכלא בקיבולף כולט הנני מצד אהט
 באיבת אמונה אצט"ה" - אצתה אום הפולוסאניו הגדול הזה
 או מצו הנפלט צדו להכחיל אמונה זו מכל וכל אצד אה באיבת אמונה
 אצט"ה, נאל אינו להאמין באיבת אמונה מכובה באפסחות התגלות נפלא
 כוחניות בקצט מן הפעאייט לבני אדם, אכלא לכן בהתגלות אולוהו ג' א
 אכט"ה א צד הפולו כרצון הקולא נה, לאין זה מן הנעצלות אולא אהט טבד קייט.

בעת האוכל הסיקריים אגנים ולחוק כדרכם, ואז היתה כוח חרילות בחוף,
 כמדע זון עזה מתנצנצת בלי ללם כוח, אפתיאוס נפתח החלון מאליו
 בסדר ארז, ולפני החלון עמדה פנצ'רה פאלאד ג'דולה, אולי אזו היה
 באיטליה לטענת החלון אבא יליק הפנצ'רה ארצה ולטרה, ואוצר"ב
 אזו נפלה הפנצ'רה אנלטיקה במקומה, וניד נתיחלה המטרונה מאוב,
 וקרחה בקול גדול "מקרה אזו טוב קרה לבתי זה ה'צגה" ! וגם הנואסיים
 מאפו אולי אזו כרהו, כי אזו הבינו זה, אבל אזו יצנו להחריב הנולה
 להסכים לבכיה, כי מרה זה זה פגז רע, רק אמרו מקרה זה, אבל
 אזו עבר חצי שעה הבטחו את גלית האדון אלפני הבית מן הידר,
 כי הוא בלעה ע"י קנה לכה זלכ החטמו צגה אחד את המטרה,
 ובריו האמרונים היו: "חבא זה אלתי ובני הזואולנים" ! וגם היה
 אטל כרגז אולי נפתח החלון. - אע"ז נלטה לזולה זו לפני חטמו
 הזקן/דמיון מחקרי הסבד הוטר מקרסמים לבזמנו, זוט יל זקלרות
 בהבטוח זולי נפלה מתם - כמות - אפוד בחומרים ולהלוא זל החיים?
 - אפוד הפרואנסטור ד"ר פול צמחה מאון, וגם תוכן בקריו :
 יאן זה כבא בשנים און זוסק בלולות כולו, יגתי אפזותי כבו מדתי
 בזלו המחקרת, אכן לל אפני להליב בזה, זוט, זאניק, יקראו נפלות
 בלי חומר אפוד בגופות ? אמליב, כי אמרו נאוד אי בחול, מאכוח און
 לומר כי כן הדבר, ואף אנוני אזו נאכל אכרי זה באולכרות הוסב,

אכרחים אנחנו להבוא לזה ע"י מקרים רבים ולא תכרינה כאלה, ולא
 נאלץ להכחיל הדברים, ואספיק לכם ולא קרה בסוף המאה האחרונה
 בזמן בצדקין אלה בפניו קצת הנ"ל הפילוסוף סוודאמברג, נקרא
 אסאדה ארדום, ואלה בסוף פזיט אלחקיס, קט פתאום אאלבא ברז
 וחלפה, ואמר בזה הלשון: "אני כולה כי אלתי אלה הנני כעת בזיר
 לטאקבאלם, פניה כגד קטבד אמצקה!" - ואמר עקר יאט אחרים,
 באה פידיצה אאלט כי כן היה, כי אז ברעז זה היתה לענה גדולה
 בזיר לטאקבאלם בלבאונה, והיתה בפרה אמצקה גדולה, והיו צדום רבים
 אנאונים בזיר בצדקין על זה המעלה. - וגם צד מקרים רבים כאלה בזמן
 הצדק וגם בזמן, ואנוק נאלץ להכחיל ולומר על מקרים רבים כי רק מקרה
 הוא? כי המקרה אינו יתאבד לבדו בקווי קצמים בזמנים לאונים, לכן
 אכרחים אנו לאמר ולהוסיף בקולת נפלא - זמני זכר נפלא שאלאמדי -
 כמו לפעמים כעת שאלאמדי בני קלה - אפני דרימיה - הן זאת
 כי אולי צד אלוס במקרה לקבל ולבוא על תבונה האמת ולא תמיד צד
 בנפלא והכחיל הכל, אנו אלה במקרה, וזה הנק"ל, כי לזה אנו צדק אקרא
 רבא בליל להצדק בתבונה, כי זה כל אדם ההואני, אבל מי אלה חת בו
 ונפלא היה בקרבן אכרחי לעד בליל וזהו הנק"ל ואלקרה הכל אנו הליל, וזה
 אנו יכחיל באתי המאטריאליסטיין אלה יכחילו בכת נפלי, ורק בתאמיה
 יאמנו ד"ה נ"ל לטוף אהרץ קראת, אבל אנחנו מאמנים בנפלאות נפלאות.

ואמרו כי דברי חלואות האם, כי לאו ילאר אחרי האות מאומה, לפי דאונא,
 כי כפרו בזה. זאלו הדברא רשעא ד' קלאווס האלמא, זמר להם כי לאו טאב
 בזניו לדבר דבריית כאלו לאוני זאל, זאלר נצאן לאת ז"ע האלמא, כי לאו
 כזה כל נמארו האונא קד' אבאלאר נפלא. - אינן קרצהאידה ויאמר טאב
 דברת רזו היקר! אינן פריע יאמא זאלו זא קאת אטבח, זאכר אן קחצר
 מאסיק פו יא פלארה אנפלא! אכן היה, כי קואם לאוליס אינה נאולאמבד
 לזכר הנ"ל, זמר ילב ה' קלאווס בחבר מאסרו אבדו, כי הפרינאבא האלמא
 אבא ילב זכר באוסר אבד זמ קרצהאידה, אבאו לאו יבד זמ כפר נצלה דינו
 אל קרצהאידה זא קאת אטבח קבאק, אלא היה זא אטבח פמאוס פרינאר
 אלמא, כי למד קול דאפק זא אלמא, אינן כה אכא איכא כי אינן דדק, אלא
 לעזר, אברעאם אחדיים למד לעזר קול דאפק אינאמרה לעזר אוקס זא כאלו,
 אבהקף למד קול דאפק זא האלמא ככגאם אנפלא לעזר הדפיקה הזאת,
 אלא בגדו איכא מחבר מאסרו, כי לאו סגרי היה, אלא זאל חצר האוסר
 זאל למ היה יאלב ה' קרצהאידה, אלא קבצר חור אפרח הדאת, איכא
 כי החצר חיק אינן למ זאל, אלא למ אלאר בית הסאהר זיה קרצהאידה?
 אינן כי זה כלצה קבאק הלפני האבאלוהו אלמ אבא האטבח, אלא תפלה
 כמע זה זאל סאוק לא זאל אלמא למ אינאמבא, אבא האטבח הורה
 כחוקה אבות האסיר הנ"ל אהלך לזה, אצרה הבון אנהיב אן כי
 קיים קרצהאידה הבטחה כי כמע תפלה נאמא זאל יאצרהו כי זאל זאלו! זכרה.

ואם כי אמר הנ"ל בקונו דברי חוקרים רבים מחכמי הזקנו דאמר
 כי לאו רצו להודות לזה אפוא הדברים בחקירתם, ואם יאן החוקרים
 הנ"ל מהם אמת דאזכרון וסיגורו מאטמרינאליס פאן, אפן יכחיל כל סתפולג,
 ואבא דברי הפרינפוסטור הנ"ל נכונים נכונים אברורים, יאן גמ המ
 לאו יכחיל אוסגרו דבריו בקחינה אנסיון אגרי, רק זואמרים כי לאו
 נאפו אברר זה קאל, אזולוי ימים ובזוו אכנים חדלים, נאפו אברר
 הדבר בלל, כמו לאו ידעו עד כה אולאקטרינלטיט אפנאטינג אברורה.
 עד כיון אפנו לא רבו אמרי הנ"ל על אמתהו אולי. —

ובאמרו, "הנה אלו קול". מה כנס זאת ילכו לפני ה' סיני, ואלו
 בנסם אהר הכהן. מה ביד עבדה זרה, לנאמר: "למנו זולת חקו על ירכו"
 ואלו ביד זקני ע"ז ותפס נהנו הבא ולמשי. מה קראו: "מי לה זולת",
 ואלו, "למנו זולתו אכל הוצט עלו ננו זולת". מה נטמן במורה, "ולמשיך בנקת
 פלוג", ואלו נטמן במורה, "ויבאו זולת המורה ולן למי". מה, "ויבאו עד ה' ה' ה'
 בזולקים", ואלו בזו זולת הזולקים. מה בזו אמר, ואלו בזו
 אמר, מה הלוח זמו על נצי מלוק, לנאמר: "ויבאו מלוק ה' זולת", ואלו
 "הנה זה מלוק". מה זרקוים יום וזרקוים לילה אזו זולת, ואלו
 "ולק ככח הזכאה הפינו זרקוים נוס וזרקוים לילה". מה התפלל על
 ילכו: "אל תלח עמך", ואלו התפלל: "עני ה' עני". מה תפס
 זכור זכור, זכור למברהם ליפחק וללכוז", ואלו, "למיט זלרה
 זכניט וגו' ילכו יהיה למך". מה קבאו על יצו זכורו על מקום, לנאמר:
 "כל זולת דבר ה' נעלה אנלמד", ואלו, קבאו על יצו זכורו: "ה' הוא הזולת"
 מה זלח מלכן כמות סומט זכור, וכן זולתו. מה כלבני זולת המעט
 בנז זולתו לריט זלרה זכניט כמסני בני ילכו, וכן זולתו, וכן זולת
 הזכניט קלס ה' "עד כיון. הורו בדבריהם לנבנה זולתו במאה
 ובאמור אנלכו זלח קמרה וזכניט דברניט זולת זולת זכור. —

ב) נסן כי זולתו תלכו על זולתו הנבנו בקל אמנו להתכונן לו
 זכניט הפכדו אמנו אנלמר זה לחכומי זכניט הנפל בזלי התלמוד, סתמי

בזה הוזהרנו על כל ברייתו של ר' יוחנן ב"ר חנינא
 א"ל (מבית ק"ב, ט"ו) אלא בקל אוליא מאלהו הנקוהו טרם הפרידו ממנו,
 אלא אחרי זריבות דבנימ ואלא אורא אפיהו דאמרי לוינים מהמקדשים הגדולים
 של פסוק זה הלאו זמאך בזה הלשון: "..... והלאו למאן ספק לאוליא צדק אור
 זמאן זמאן אלאו אלא אחרי אוליהו ולכרחהו, כי הוה קדונו דבני אוליהו
 נחמדיס מזהב אפודי כח, אלא אוליא אוליהו האמיד להלמי ה' יהיה אוקח זמאן ממילוי
 זמאן נחמדיס צדק, נח' או לאוליא צד נפלא, אהיה נפלאו מרה או על אבדמ חכמה
 זמאנו, ואל הצדק למעשה דבניו הזולקיים, ולזה אמר אל אוליהו כדנ' אצמא:
 "למאן מה זמאנה אק בטרם זולקא ממאק", כל הזמנ תבדח לאלים פי א פיך
 אצמי א ציניק, אז מה זמאנה אק להינחמס על פרידמ אהבתק, אוליא
 זמא: "יהי נא פי לניס ברואק זא"ל כל צד זמא היינו זמא זמא
 נחמדיס, אהינו מדבקינס תמדי דבבקי גורה אקדדי אולגור וחכמה רבה,
 אולא זמאן אצמא כי זמאן לעינא זמאנו בלמי ה', אהיה זה אולי נמא גבולא, אמא
 נפלימ, אצמא אוכה אולא לעצמי דבבקינס? יבי נא חסדק לאוליא
 פי לניס, אהיה היינו דמה להינו מדבקינס צד זמא זמא אוליא, יהיה
 מכאן והלאה ברואק זא"ל, לכואק טובה, בתלום חזון אולא זמא דהקיף
 ידבר זמא, אנדבר לעינא אצמא פילסי בתלמה, אה"ל "יהי נא" כל זמא
 זמאן אקואק, "יהי נא פי לניס" כל הלניס אהינו צד זמא מדבקינס
 פה אל פה, יהיה מכאן והלאה ברואק זא"ל, אוקח כואק לדבר זמא פצמא,

כואב היית אחר מדבר עד כה, ואליהו הלכו: "הקליט לאולם!" כי אוק
 יבאו הריח הנפח מן העוף לדבר עם האולם העלמי? האומץ, אש תראה אותי
 לוקח אותך יפה אק כן, אומץ אין לא יפיה", ואין פירוש "לוקח אותך" כזה
 לאילך, כמו לחלבו החכמים הזולה לעברת דבריהם, כי לדבריהם, היה ראוי
 לשיאור: "אש תראה אותי פלאילך מאומך", אע"פ כפר התנה עם האקמה, ואה"א
 לשם הצנין בתנאי? אבל אומרת הצנין הזה, לומר אולם לאילך, אש אומרת,
 אחרי זה בימים הבאים, תהיה מצבה הנפל באופן לתראה אותי בקואומך
 בפומי כפר לוקח אותך יפיה אק כן, כולפי אומרת לרואי ידבר עמך כולפי
 הנין בחיים, וזש תוכל לראות אותי כולפי אומרת אילך, אבל אש אומרת
 תהיה עלמי אומרת, ואני מדבק לילך, באופן למעט אכזות אומרת בפומי כפר לוקח,
 לאו נהיה זה, כי לא תלמד דברי רוחי. הנח אש כן היה תנאי ליתיה אילך
 זק לילך ורואני בקואומך, באופן לילך אומרת אילך אילך, אש ידבר עמו
 דברי אילך, אלה זומרת: "אש תראה", לאילך לילך הדבאר, ואליהו התנה
 בימות, אכפר זכרו חז"ל לאילך פומי היו ראויים אומרת בקור
 המדע החכמים הקדושים זכי הנפל, ואין ספק ליה עלאי אומרת
 אילך אקלמ, אהה באו אילך אילך כן עמו, אעלמיה זה לחכמים. אלה
 הדיד הפתח, "אילך רואה", אהה רואה אומרת בסדרה בתוך אומרת סומי אל
 ארבע אל לבאו לקרא פניו. אילך לקראו" זכ"ל אל הרב המוקר העלוי האקומפול זכ"ל

אצלה, אחרי זלתי הבאתי את דעת האברבנאל ב' להלך מחד נבחר רק
 אליהו הנביא שהתקנה לחטט' וכו' וכו' אחר, אבוא אלול וקלמא אאלעו:
 "יהי נוי פי לניס ברוחק זול" לפונת היתה, לאורו פי לניס אפינן מדברים עד אנה
 פה אז פה, יהיה מבין והלוא ברוחק זול ליבוא רוחק אביר חזי; ולבוא חזון
 אכפון להגיר על פיכאל זה, לפני דברנו פיכאל פי לניס" הוא פה אמר, לניס דברו
 פה אל פה, ואין זה פיכאל פי לניס" בלוא מקלמא דהנ"ל אפיכאל: אלן חלקים,
 או כליים, אמר נ' צניא את המליים: פי לניס" לבכין, פיכאלים הרעל ב' מקלמ?
 אכן אמרם לנפון להבין פה גם את פיכאל לא החפס יבואו אוכלם לעלמאסין
 ז' בספרו "כור לזה" (ח"ב צב 72 בהצדה א' בזמן אולעו) על המליים: פי לניס
 ברוחק זול" וזה לאון בקילמ: ... " כי זולע דברו כל זמן חלוא זולעו,
 היתה לזולעו ליתמל או תמיד, נאסף על מה למלמלו זקבאו במקבד ה' ימלא
 כזמור (מליים א' י"ט): "את זולעו בן לפי מילא חלוא תמלא זקבאו חחתיק"
 אנה יהיה לו פי לניס בהלגה הרחניים, זה לילע הנבואה בהיותו זקבאו,
 וזה לילע חד באמצעות התקלמא לא זולעו; יסן לפי לניס זולעו לאון
 באצמג אבון הנבואים, ליברוק עליו ברק הנבואה הזי הנפסק, רק ליברוק
 ברק אורמלם (אנה בהקבאמ) ואז יבד אלף ההלמ; אכן בקל אולעו אליהו
 ליתמל או תמיד אפואו בהתקלמא חלוא; ויהי ב' אל "ברוחק" ה' הכלי,
 לפיכאל עם רוחק (אפואו חלוא זולעו כפח פי זולעו חלואו, אפואו בנה חרבה)
 כלוא לילעו לי רוחק, אבו אצו יהיה לי פי לניס בהלגה, בנה לילעו זקבאו,

C

C

ד

ובמה שהתעלה אי כוחק ; ואל זה האמו זולנו "הקלות אלול" לפי לבדי זה

האמי אסא כידי, כק בפני המקרא ; אלו לזה הוא מה לעוסיק זולנו ואמר :

"אמי תביאה זאת אוקח אמתק יחי לק כן ואם זין לא יפה" כלאמר, אם העצת

אמדיקה זאת לכאול אופן הפקחי, זאת הוא כי העצת גם אמדיקה והתעלותי

אמכן זמה אל זאת הפעלה יחי לק כן ; ואם לאו העצת אמדיקה זאת

לכאול אופן הפקחי, זאת הוא כי לאו העצת גם לתעלותי "זכ"ל. -

ואם אל זמה הפעל בפניו הפתח : "יחי נא כי לנימ כרוחק זולני"

בין המדיקנאל ז"ל לבין החכמי בא"כ אזהב" ז"ל, גם זאת פונת

זאת הינו לבקל זולני הורה לתעלה זולנו זולנו מאיד ואין ספק לזה

באו זולנו זולנו כל עני ונלאה זה אפמיט. -

אכזארה דברנו אלה באת מאבנים אסורנים דברנו זמנו בדיוורו זה
 פתורה, האביונים אדם, שלם אחר לא אלה "אל נעלה בכבודו ובזמנו, אנה הוא
 אחר לפי רב משה דמאני אלו היה לו אציווא מבחוק? ! זאלו כל זה
 מתאריך היטב בנה לכתב קצת אזה: "זו גמ בזאת חלום קרוק התקבצות
 המתלבה בדיונים האדונים זו היוונים בנה לצד אביו, יבאו הלעז אירלום
 צורת אלה". זה יורה לצדו באמת היוו לזון זה דמיון לזו אודון
 ארעה, אלו לפי רוחני אשנין זמית, אלו דבר ריק היוו ההלצה
 האלויות אל כוח האמה אל החכמים האמיתיים והקדושים, הלא כן הם
 פברני החבר בספר הכאזרי (אמר רבינו סי' ג) וזה לשון בקיצור:
 "... אכזלה לטמ הקרוו בחכמתו הצדק הזה בין החול הנראה והאמת
 הגלוי, כן לטמ בחמה צדק בין החול הנסתרה והצדק שאינו גלוי,
 ולטמ לזו לבח אכזאון מן נסתרה כזה דברים באינהם או ותחלפו
 ונקח מהם הלל ראיה אל מן הדברים ההם אקבותם, או לזכרו או
 הצדק ההיוו הוא הפקח באמת, ארעה כל בני זרם כפארוס, אורם
 אינרים. אצלם ליהיו הצדקים ההם הכוח האמה קלה לזל
 הכוח הלכלי, אחרונה צורה גלוה נארוה, אורה אל זמית

לזון בהם ספק" זכ"ל. -

03984

(*) מין לטמ בפירוש, זולת נחמה.